

Úvodem

K přání do nového roku použiji své přání z mojí PFK, kterou jste, pokud máte mail, obdrželi. Lepší už ale nevymyslím a tak je to tu přání alespoň pro ty, kteří kletrák dostávají tištěný.

Vážení a milí,

k novému roku vám tradičně přeji štěstí, zdraví a lásku.

A také schopnost a sílu rozeznat mezi lží a pravdou a nebát se tu pravdu říkat. I těm, které jsme si zvolili. Přeji vám, aby se, a to nejen v naší zemi zlepšilo mravní prostředí, aby takové pojmy jako je přátelství, stud, soucit, selský rozum, pokora či odpuštění se staly dodržovanými morálními hodnotami.

Přeji vám modrou oblohu a slunko nad hlavou, mnoho radostí a krásných prožitků.

S úctou váš Bob Stránský

Došlá novoroční přání

Za oficiální PFku jste vybrali ze šesti návrhů tuto

Moc Vám všem v Hradišti děkuji za připomenutí tamních krás a zvyků. Byl jsem tam v poslední době několikrát, abych „zabezpečil svátky Dušiček a Vánoc na Mařaticích“. A doufám, že se tam ještě ukážu. Zatím Vám všem děkuji za připomínání „starých časů“ našeho mládí. Zdraví Jirka Valný

Všem táborkům moc děkuji za přání a přeji Vánoce plné pohody a klidu a do nového roku pevné zdraví, hodně štěstí, lásky a radosti ze života. Blanka Rašticová ze Slováckého muzea

Vážení kamarádi, přátelé,
prožijte Vánoce v klidu, pohodě, v ovzduší porozumění a lásky. Většina našich přátel a kamarádů patří do kategorie seniorů, takže pro ně určitě není přání dobrého zdraví pouhým klišé. Dobré zdraví je velkým bohatstvím a dává možnost užívat si radostí života nejen v r. 2015, ale i v mnoha dalších letech. Přeji M.+V. Plchovi

Vážení a milí

ani nevíte, jak často na vás myslím a představuju si, že jsem vám nablízku. A proto vám všem, mým příznivcům, přeju co nejkrásnější vánoce a vůbec

všechny svátky co nás čekají. Hlavně aby byly v pohodě, láskyplné , veselé a kouzelné. V novém roce ať vás nepotká žádná nepříjemnost a ať neztrácíte optimismus a dobré nápady, které člověka z bryndy vyvádějí a našli či měli někoho, kdo vás pohladí.

To vám ze srdce přeje Eva Hohauzová

Radostné vánoční svátky a v roce 2015 mnoho štěstí, zdraví a spokojenosti přeje všem "KLETRÁKŮM" Zoja

Hodně zdraví, štěstí a spokojenosti v roce 2015 přeje T.K. DAKOTA

Do nového roku přejeme hvězdné nebe nad hlavou a přátele na dosah.

Skauti Staré Město

Ohlédnutí za uplynulým měsícem

Výšlap na Rovninu.

Ahoj Bobe, předně ti děkuji za krásné přání do nového roku. Máš v něm obsaženo vše, jak by to mělo v naší společnosti vypadat, musíme si to ale asi jen přát.

Takže tobě také přeji vše dobré, hlavně zdraví.

A teď k dnešnímu výletu na Rovninu.

U zimního stadionu se nás sešlo jen pět. Alan, Petr, Tonda, Pavla a já. Zřejmě mínus 5 stupňů, silný vítr a napadnutý sníh mnohé odradilo. A ani u hřbitova nikdo nečekal. Irenka s manželem to vzdala, Lad'u Pavelku napadl pes a roztrhl mu kalhoty /naštěstí prý byl očkovaný proti vzteklině/, Ela čekala návštěvu atd. Josef Gabrhel se povaluje doma s antibiotiky a to není sám. Onemocněla i Boženka Magdálková, Josef Bár a možná i ti, co se neozvali.

Nejvíc mě udivilo, že nepřišel Karel Bič, který se tak těšil, že konečně je výlet v neděli a ještě dva dny předem se informoval, odkud a v kolik hodin se vyrazí.

Ale šlo se dobře, nejvíce foukalo na polích mezi rozhlednou a Rochusem. Na Rovnině nás došli ještě další 3 účastníci, kteří pak si trasu ještě protáhli až do Javorovce.

Od Rochusu už cesta ubíhala, šlo se z kopce a k Pučálíkům jsme dorazili něco po třetí hodině a poseděli do půl páté.

Zdraví Marta.

Co se chystá na měsíc leden 2015

Seniorkavárny : 7. a 21. ledna 2015

Na případných výšlepech podle počasí se domluvíme na seniorkavárně 7.1.2015

BYLINKY PODLE ZVĚROKRUHU

Staré přísloví říká, že není na světě bylina, která by na něco nebyla. Astrologie zase každému znamení připisuje účinné bylinky. Z nich můžete vařit čaje či je přidávat do jídla.

Jaké bylinky jsou pro jednotlivá znamení ty pravé?

Kozorohovi přesličku (22.12 - 20.1.)

Od nás pouze Leona

Kozoroh většinou nemívá se zdravím potíže.

Když ale nějaký problém má, měl by ho řešit hned a bez otálení. K lékaři ho spolehlivě dostane revmatismus a pleť, která trpí rozšířenými žilkami. Vlasům a kůži dělá dobře odvar z přesličky.

Při problémech s revmatismem se doporučují koupele v odvaru z březového listí, které pomáhá i na potíže s pleť. Má-li Kozoroh problémy s klouby, udělá nejlépe, když část masa v jídelníčku nahradí produkty z celozrnné mouky.

Odysy s Aerotechnikem

Na Slunečné pasece 1983

Cesta přes Hrušky - den první.

Když hrdinný Odysseus vyplul z rodné Ithaky, provázelo ho čtyřicet druhů. Naše výprava byla ještě početnější a sympatický autobus, důvěrně připomínající eskortní vozy z nápravně výchovného ústavu Mírov, nás všechny pojal do svých útrob. Bezstarostně jsme na letišti v Kunovicích do autobusu, kde seděl kapitán Bob a kormidelník Staňa. Srdce se mi rozbušilo až v Uherském Hradišti, před budovou OV KSČ, když byl vydán příkaz k vystoupení. Nebyli jsme však zadrženi a dodání do vazby, jak jsem se obávala, ale právě zde nastupovali další účastníci. Na místě to vypadalo, jakoby se několik rodin z Hradiště vystěhovalo ze svých bytů a domovů a své věci vyložilo zde, před budovou OV KSČ. Kupodivu ale po všeobecném a srdečném uvítání, při němž padaly i hlučné polibky, vskutku bratrsky-sesterské, se do autobusu vešli všichni, pouze Jistý Juráň zůstal doma, protože místo něj zaujal jeho sedadlo KUŘA. Já jsem zase zjistila, že nejsrdečněji jsem se přivítala (a také rozloučila), s okolo jdoucím občanem, který si u plotu odložil kolo a pak se naší výpravou prodíral k domu, který jsme měli v obležení. Když ke mně přistoupil a plaše se usmál s napřaženou rukou, představili jsme se. Při jeho zpáteční cestě našim obležením jsem ho já totiž považovala za pomahače při skládání zavazadel, kterých tam bylo také dost a tak jsme se vroucně objali. On pak zavěsil nákup na kolo a odjel. I v autobusu vládlo přátelské ovzduší. Takže se tam všem špatně dýchalo. Všichni se těšili na čtrnáct dní volna, které zaplníme sportem, a prostě vším, co patří ke správné dovolené. Naše poslední zastávka byla v Hruškách u Břeclavi, velmi důležitá, neboť se tu nalodoval Pedro se svou rodinou. Tento milý výstředník, stejně jako jeho žena, jejíž výstižné lakonické poznámky nás rozesmávaly i v neveselých situacích, patřil k těm, jehož nepřítomnost při každé příležitosti byla ihned zjištěna a postrádána. A tak už jsme byli všichni a směřovali jsme

k Pelhřimovu, pod Křemešník, na Slunečnou paseku. Tam jsme se dostali ještě za slunečného svitu. Jen co jsme se pokochali přírodou, rozepjali si plíce, nadýchali se čerstvého vzduchu a postavili stany, dalo se do deště. Byl to zcela běžný déšť, takže se toho prvního dne vlastně nic vyjímavného nestalo. Trochu mne to mrzelo! Kdyby se například utrhla všechny čtyři kola od autobusu, byl by můj popis prvé dne letošní odyssey jistě zajímavější.

Tak snad až příště budu mít štěstí na přírodní katastrofu, trestní čin, či jinou událost, která zpestří popis našeho prvního dne cesty.

Autor neznámý

Cesta, jak ji viděl Muf

Mám popsat odjezd na Odysseu a zrovna mě opustila můza a žádná jiná ženská není v dohledu. To se obvykle stává, když to člověk co nejméně potřebuje a zrovna v této chvíli mu dá kopačky.

Všechno začalo vlastně tak. Jednou v pátek mi zavolal kamarád Jope a prohlásil, že potřebuje kuchaře na jednu akci. Neptal jsem se ani na podrobnosti a okamžitě jsem souhlasil. Mám rád „vzrůšo“ a ostatně, je dobré si zvykat na nepředvídané události. Člověk se tím stane odolným, nic ho nepřekvapí a životní trable potom snáší lépe a radostněji.

V pátek večer jsem si sbalil své čtyři švestky a abych to neměl tak těžké a v očekávání věcí příštích jsem usnul u televize. Když v sobotu brzy ráno v 7.00 zazvonil budík, zamáčkl jsem ho tak hrubě, že se zkržily ručičky a přeházela se mi čísla. Po likvidaci budíku jsem v dobrém rozmaru vstal a vyrazil k nástupišti. Ještě, že to nebylo daleko! Jak jsem totiž na záda nahodil svůj ranec se čtyřmi švestkami, má nikotinem prosycená postavička se prohnula, jak dobře napjatý luk. Lidé, které jsem cestou potkal, si špítali: "Podívejte se na něj! Tak mladý a už mrzáček!" No nazdar, to pěkně začíná, říkal jsem si, ale to už jsem viděl čekající, krásný khaki autobus. Po krátkém seznámení se začalo nakládat železářství, Několik metrů hrců, kastrolů, cedníků, vařeček a dalších věcí, potřebných pro vaření, jako třeba brousek na nože a lékárnička.

O půl deváté jsme vyjeli směr Kudlov, kde čekal můj kolega Jiří se svojí ženou Zdeňkou. Bude nás víc, nebudem se bát vlka nic! V Hradišti jsme doplnili stav posádky, lodí i bagáže a odjeli do Hrušek na dobré kafe a poslední zbytek osazenstva. Náš autobus odfukoval, praskal ve švech, ale pod pevným vedením výborného šoféra Stani se nakonec přeci jen rozjel. Cesta pěkně ubíhala, nálada stoupala, podporována mohutnými douškami z lahví, které autobusem kolovaly. Autobus projížděl malebnou krajinou, které však mnozí z nás nemohli věnovat patřičnou pozornost, ukolíbání horkem a melodickým zvukem motoru, který mnohé z nás ukolébaly k spánku. Když jsme se probudili, byli jsme už téměř na místě. Ale jaké bylo naše překvapení, když místo zeleně se Slunečná paseka červenala šátky pionýrů, kteří končili svůj pobyt na táboře a my jsme je střídali. Za to kuchyň se černala špinavým nádobím. Po pravdě řečeno, čekal jsem to horší.

Když jsem večer lezl unaven do spacáku, říkal jsem si. „Ted' jen, aby vyšlo počasí a už mě nemůže chybět vůbec nic k prožití bezvadné dovolené!“

Muf

Den druhý - Lužnice.

V pondělí ráno 18 července 1983 vyjel náš lesobus z tábora do Tábora. Vodáci prý na vodu Lužnice, pěšáci kolem vody. Tedy kolem Lužnice, která z Tábora do Bechyně protéká hlubokým kaňonem a řeč iště je plné velkých balvanů, záludně schovaných pod hladinou. Jenže. Tentokrát balvany nezáludně trčely z vody, což vodákům protahovalo obličej. Lesobus zastavil v Táboře u mostu a Svat'a si dal rozcvičku. Proběhl se asi 983,6 metrů podél vody, aby zjistil nejvhodnější místo pro nandání lodí na vodu. Po nalodění pěšáci couvli asi 150 m do bufetu na dobře vychlazené pivo a poté se vydali asi 3 km podél Lužnice k restauraci Harrachovka, kde je i vodácké tábořiště. Nízký stav vody zapříčinil, že pěšáci tentokrát v hospodě byli dřívě, než mořští vlci. To naznačovalo, že vodáci asi dnes Bechyni neuvidí. Ale nakonec padlo rozhodnutí plout dál. Další setkání bylo naplánováno v 17.30 v samoobslužné restauraci Lužničanka.

Suchozemské zážitky z trasy jsou poněkud monotónní. Řeka s trochou vody, krásný, hluboký kaňon, sympatické srubové chajdy a horko. V Praze v ten den naměřili 35,9 stupňů . Významným zážitkem z trasy bylo nalezení šesti nádherných praváků, z kterých se ale nakonec vyklubali leváci, neboli podhříby žlučové. Krásné také byly pohledy na zříceniny hradu Příběnice, na „Ostrov adamitů“ a na hladinu Lužnice.

Po příchodu na Lužničanku jsme zaregistrovali vrčení právě přijetého lesobusu a po půl hodidě připluli, či přišli po vodě i vodáci, vrčící na bídný stav vody. Tak už to bývá. Ale aspoň se nikdo neutopil!

Mlok

Den II. - Procházka rájem

A je pondělí, 18.7. L.P. P, tedy třetí den pobytu na Slunečné pasece. Kolem sedmé hodiny nás probouzí jakési nemelodické vytrubování nějakého šílence. Porozepnul jsem uzávěr stanu a pozoroval, co se bude dít. Několik jedinců, hlavně dětí, zmateně vyběhlo ze stanů a začalo na něčí povely, v těžko definovaném seskupení, se nekoordinovaně pohybovat. Nyní už se tento dav rozebíhá ke svým stanům a po chvilce se řítí, vybavený nějakými škatulkami, tubičkami, kartáčky a ručníky, k potoku. Umývárna dosud nebyla uvedena do provozu a když byly „HYCE“, usoudil jsem, že teplá asi nepoteče a tak jsem preventivně tuto proceduru vypustil. Obzvláště, když bylo předesláno, že se budeme celý den „placatit“ po nějaké Lužnici. kde si vody užijeme požeňnaně. A už vidím četu kuchařů, jak s táci a hrnci vpochodovávají z kuchyně.. Tentokrát se již trubce podařilo se mnou pohnou. Přiloudal jsem se ke krmelci. Bylo zde všelicos. Chleba rovně nakrájený, jeden jak druhý, krájený asi nějakou řezačkou. V hrnci se rozvalovala nějaká podivná hmota, prý pomazánka sýrovitě salátovitá. Má nedůvěra v tento gastronomický experiment se po jejím okořtování rázem rozplynula. K pití byl čaj, ovšem bez rumu a horký! Tak jsem si dal radši pivo!. Kolem desáté nás vřískot trubky lákal k odjezdu do Tábora. Cestou jsme se zastavili v Pelhřimově, kde bylo tak horko, že i pivo bylo teplé a proto jsem si dal, podržte se, LIMO. Odjezd se trochu opozdil, ale i tak jsme dostali do Tábora, kde jsem po nějakém

šněrování byl naloděn na Lužnici. Při nalodování větších problémů nebylo a my jsme vyrazili. V lodi, tedy v mém baletním parníku výletním mi na háčku překážela ve výhledu Elizabetna Hronovic a ve střední díře se tetelili Soňa a Drahošek, zatím trochu vykuleni. Mírným tempem jsme opustili Tábor. Přes naprostý nedostatek vody se plout dalo a tak jsme se plahočili v tom hycu po hladině Lužnice. Konečně se objevil první náročnější úsek, tedy něco mezi prahem a peřejí. Míša Stránský to prozkoumal. Vložili jsme pacholata a trochu to rozjeli. Projelo se to! Po naložení dětí jsme pokračovali v plavbě. Pak jsme přijeli k nějakému mlýnu, opět vylodili děti a po zjištění, že za zátokou je hospoda, překonali jsme nízký práh a již nás vítala výletní restaurace Harachovka se svým vysoce kvalitním pivem. Něco zasyčelo a Sonička projevila obavy, že pokud těch hospod bude víc, bude strýc Kuřa ožralý a všechny je utopí. Nevěděla, že až po dosažení 3.% alkoholu v krvi je se mnou na vodě nejbezpečnější. I tak je její obavy ukázaly zbytečné, neboť jsem si do peněženky dal jen kováky a ty stačily v restauraci jen na dvě piva. Proto jsme vyrazili dál. Až do konce plavby to byl jen olej, jen sem tam nějaká peřejka. Zajímavým úkazem bylo Drahoškovo močení, které mi připomínalo to Kunderovo ze Směšných lásek. Rázem mi onen překrásný monolog vystnul na mysli a měl jsem sto chutí přidat se k Drahoškovi, ač se mi močit nechťelo. Po propjetí zátočiny jsme spatřili na břehu naše pěšáky a usoudili jsme, že jsme v cíli naší první odesovské plavby. Po naložení lodí se náš Khaki autobus nezvykle rychle přibližoval k Slunečné pasece. Asi díky zpoždění, které nebylo (sic odysea teprve začala), žádné novum. Po vylidnění na pasece pobíhali zděšení kuchaři, nevědic, co s večeří. Jak vodáci, tak pěšáci, se na večeři vrhli a bylo po starostech.

Asi po hodinové siestě nás trubka srotila do smradlavé klubovny, či krbovny, kde nás Bob informoval o nějakém nočním výsadku. Vypadalo to dost divně, přesto jsem se nechal zlákat. Pak to vypuklo. Oči nám zavázaly, abychom neviděli a Pedro nás odvedl z paseky k hájovně, kde nás předal Bobovi. Ten nás dovedl k autobusu, do kterého jsme nasedli. Ten nás vozil a vozil, až začalo pršet. A tak nás postupně začali vysazovat. Mě, jako startovnímu číslu 12 všichni přede mnou utekli a já se s chabou instruktáží ocitl sám na noční silnici. Autobus mizel ve tmě. Mraky se začaly trhat a přestože jsem byl

vybaven mapou a buzolou, pohlédli jsem k nebi. Cíl byl jasný. Slunečná paseka. Vydal jsem se po silnici východním směrem, očekávajíc po pravici polní cestu. Mé dedukce se po sto metrech potvrdily. Po pravici mě vítala široká polnice. Rázně jsem se otočil o 90 stupňů a ze silnice chutě vyšlápl první metry po, koly traktorů rozryté cestě. Poryv jihovýchodního vánku ke mně donesl vůni slámy, prosycené zahnívajícími výkaly skotu českého červenostrakatého plemene. Ano, je to tak. Ocitnul jsem se na polním hnojišti. Marně jsem kol něj kroužil, hledajíc polní cestu, vedoucí na jihojihovýchod. Nezbylo, než se vrátit na asfaltku a po ní pokračovat až do Proseče. Zde jsem na zastávce autobusu poblíž hasičské nádrže a kostelíku pozřel „Gothaj klobása, koleša“ s chlebem a paprikou, zapil čajem a pohlédli se po polnici, která mne pohodlně dovede na Paseku. Po návštěvě nějakého dvorku jsem jí našel a tempem lázeňských hostů jsem se řítit k Pasece. Tam už bylo veselo. Tak jsem si ve stanu odložil a jako myška se přikradl k pípě. Nikdo nic netušil a já si v klidu natočil zasloužené pívko. Vydržel bych jich nepozorovaně i několik dalších, ale Vít a Jabůrek mě tak nehorázně pomlouval, že jsem tomu musel učinit přítrž. Na mé upozornění: „brzdi, brzdi, překousnul slovo a zmlkl. Bobovi jsem v klubovně odevzdal propriety. Usedl jsem ke stolu, na němž bylo pivo a nějaké pochybné víno. Debata byla srtrhující, válčily dvě strany - Stránský a Sládeček, Válka začala Finskem a skončila osvobozením Plzně...

. Kuřa

Den druhý - DEN STAVBAŘŮ.

Motto: „Hygiena je pověra, ale za to pořádně zakořeněná“.

A tak jsme se hned druhého dne pobytu na pasece rozhodli vybudovat důstojný stánek naší hygieny. K tomuto účelu byly nejvyššími orgány určeny nejlepší dostupné pracovní síly - odborníci přes stavební, strojní a pomocné práce. Byly uvolněny investice a vlastně i celá paseka, protože všichni ostatní, aby nezavazeli, se odjeli někam čvachtat. Snad i díky tomu se mohla plně rozvinout pracovní iniciativa vybraných pracovníků, která byla motivována jistě nějakými vyššími cíli. Projektová příprava byla provedena během několika málo minut. Ano, člověk se nestačil ani otočit a už se pracovalo, nejprve na

materiálním zabezpečení stavby. Vodorovná doprava byla skutečně klasickými prostředky, přesto kupodivu velmi rychle. /Další námět k zamyšlení pro pracovníky vývoje a výzkumu/. Ve dvě hodiny odpoledne již bylo vše potřebné na staveništi. Včetně všech pracovníků. Nutno však zdůraznit, že pracovní podmínky na stavbě bylo možno přirovnat pouze k drastickým podmínkám na BAM, či na jiných velkých stavbách Dálného Severovýchodu. No, pravda, o trochu jednodušší. Je s podivem, že tito hrdinové museli tvořit hodnoty bez vhodných pracovních pomůcek. Neměly by se na tím nadřízené orgány zamyslet? Vždyť by stačilo jenom pár lahví! Pár lahví REPELENTU proti obtížnému hmyzu! Dík vzorné projektové přípravě a značným improvizacím a operativním schopnostem všech pracovníků pokračovaly stavební práce bez větších problémů. Je potěšitelné, že ani BRONTOSAURUS se nebude muset pohoršovat nad zásahy do přírody a krajiny. Neboť tyto nutné zásahy byly provedeny velmi citlivě.

A stavba špěla ke svému cíli. Křivky na síťovém diagramu nasvědčovaly, že termín bude nejen splněn, ale i zkrácen!

A do tohoto, až neskutečného koncertu lidských rukou, do té exploze aktivity najednou vpadl jako blesk z čistého nebe jeden horlivý poslanec MNV, kterému naše stavba byla proti jeho mysli. Ptám se? Jak je to s naším demokratickým centralismem? Jak to, že se na nejnižším stupni Národní fronty nic neví o tak významné stavbě? Tato epizoda způsobila nepříjemný výpadek v postupu plánovaných prací, který lze přirovnat jen k chřipkovým epidemiím náhlému snížení teplot v době, kdy se to nečeká (například v lednu).

I tak ale bylo toto impozantní vodní dílo dokončeno, byť s neobvykle malým zpoždění. A ve stínu této stavby zůstaly všechny ostatní počiny dne, včetně seznamovacího večera.

Nerad bych tuto reportáž ukončil nějakými frázemi, ale holt velmi těžko se hledají slova v dojetí nad lidskými výkony!

Michal

Den IV. Nežárka.

Ráno jsme byli opět probuzeni skřehotavým hlasem trubky. Po několika zbytečných procedurách, jako je rozcvička a hygiena a po vydatné snídani jsme vyrazili v naší zelené konzervě s vlekem směrem na Jindřichův Hradec. Vodáci měli na programu splutí Nežárky a pěšáci túru kolem Hamerského potoka (za velké vody postrach všech vodáků s pověstným šutrem, důvěrně zvaným „magneták“, jehož charakteristiku určuje už sám název), popřípadě prohlídku Jindřichova Hradce. Po cestě jsme se ještě zastavili v Kamenici nad Lipou za účelem návštěvy prodejny křišťálového skla. Tam nás ale přivítali jenom zedníci, kteří kupodivu pracovali a tak jsme zajeli na náměstí koupit něco na zub. Po krátkém zastavení v Jindřichově Hradci jsme my vodáci vyrazili do Jemčiny, kde jsme „nakonili“. Kuřa se odmítal „nalodit“ (asi pod vlivem probdělé noci), ale nakonec přeci jen vlezl do lodi a to do Dadulovej Bonity. Na háčka mu usedla Eliška, kterou má na letošní odyssey pod „patronátem“.

Nežárka je nenáročná řeka. Její obtížnost se pohybuje v mezích ZWB až ZWC. Vody v ní bylo místy tolik, že jsme si připadali jako gondoliéři v Benátkách. Zdálo se tedy, že plavba proběhne bez problémů. Ale ouha! Po několika kilometrech Kuřa zjistil, že jeho loď lehce vlně a to tak, že každý kilometr musel z lodi vodu vylévat. Při tom vylévání zjistil, že mu ze dna lodi vyčuhuje duralová trubka, která byla původně vzpěrou. Nyní fungovala jako pluh, nebo uzemnění. Na desátém kilometru nás čekal řidič autobusu bez autobusu. Uvítal nás slovy: „Rychle jed'te dál. Tady nakládat loď nemůžeme. Za mostem čeká hajný a každému, kdo na most vjede, napaří pokutu 500,- Kč. Počkám na vás o čtyři kilometry dál.“ To ale netušil, jak složitě bude hledat k vodě, protože silnice od řeky uhnula. Nakonec ho prý k řece dovedla jedna tetička na kole a to cestou skutečně zajímavou, přes prasečárnu. Plavbu jsme tedy zakončili u prasečárny, někde u hamrů a mnozí si tu připadali skoro jako doma. Protože bylo již půl šesté, urychleně jsme naložili loď na vlek a vyrazili pro pěšáky do Jindřichova Hradce. Našli jsme je v hotelu Grand na náměstí se značkou zákazu vjezdu. Což nám ovšem nevadilo, až na to, že se pak Staňa musel s autobusem a vlekem proplétat historickým středem města, kde uličky jsou téměř užší než autobus. Jak to dokázal, to nevíme!

Jisté však je, že jsme se na Slunečnou paseku vrátili všichni a autobus i vlek nedoznaly žádné újmy na zdraví, ani na kráse.

Miloš

Den V. - Pedrovo vítězství.

Na Slunečné pasece jsem už byl čtyřikrát. Z toho třikrát přšlo q já nevytáhl paty z krbovny, jednou svítlo sluníčko a to jsme vytáhli společně po turistické značce na Křemešník na pivo. Sám z paseky trefím akorát ke Stříbrné studánce a do kadibudky, a to ještě za pomoci reflexních terčů.

Tu nás Bob postavil před úkol najít široko, daleko 16 tajných kontrol, umístěných v jednom kraji, asi měl na mysli kraj Jihočeský. Na pořadí že nezáleží. A poradil nám, že v okolí jsou tři rovnoběžné asfaltky a že si máme dát pozor na pěšinku. Tak jsem si přibalil hřebínek. Pak nám dal každému mapu samá značka, ty značky mě bohužel nic neřikaly. Ale mapa byla za to vyvedena v barvách. Že prý to modré je nebe, zelené les a tam, kde byla mapa bílá, tam jsem si připsal: „Zde jsou lvi!“. Řekl jsem si, že mapa nekecá, a že se snad ve zdraví vrátím. Jsem sice obávaný mistr turistiky, avšak orientace byla

odjakživa mou slabší stránkou. Častokrát jsem na výletě zabloudil s celou třídou a i po šlaháčce jsem několikrát netrefil domů. Proto jsem se za každou cenu chtěl vloudit do hlídky s někým, kdo má orientační smysl. Ale všichni chodili po pasece jako smyslů zbavení, opakovali si z příruček, jak se sever pozná podle hodiněk, odkud svítí slunko, někteří hledali na jižních svazích vinohrady a zoufalci, na které se nedostala buzola, seděli na okraji lesa a vyčkávali, až vlaštovky odletí na jih, aby potom zorientovali mapu. Ti bezradní se shlukovali do makromolekul po pěti více. Než jsem se rozhoupal, zbyla na mě máma Lída, případně Šula. První na mne vyplázla angínu a šla kloktat slivovici, druhá se vymluvila, že jí v klíně usnul malý? Čas prvního a posledního se měl škrtnout. Dobře jsem si spočítal, že se svýma rukama můžu být jen škrtnut, za to jsem si od bloudění s některou z nich, tolik sliboval. Leč osud zasáhl jinak. Opustil jsem paseku úplně jiným směrem než ostatní, zasněně zahleděn do barevného obrázku v poměru 1 děleno 100. Vylezl jsem na kótu Čihadlo a vyčíhal tajného favorita Michala. Vtipně jsem z něho vypáčil, že má pouze o jednu kontrolu víc a to vyběhl o dvanáct minut dříve. Teprve teď mi došlo, že to se mnou není tak špatné a že svému kamarádovi Dadulovi, který mne potupně pohaněl, že mám svůj zenit dávno za sebou, ještě ukážu! Začal se mi vyplavovat skrytý cukr do krve a svalový chemismus začal na plné pecky. Vznášel jsem se v trenýrkách přes lesy a stráně, paseky a hráze, brodil se bažinami, rybníčky a studánkami, prodírat se houštím a kopřivami, nehledě ani na oděrky a malovaná vajca. Chladnokrevně jsem odfajfkovával jednu kontrolu za druhou a opovržlivě jsem míjel své konkurenty s otazníky v očích. To už jsem začínal tušit, že škrtnutý asi nebudu.

Cestou mne velmi pobavil synek Svat'a, který jen aby zahladil svou stopu, plížil se melioračním kanálem a teprve po dlouhé době šeptem radil zcela ztracené Elišce. Velmi rychle jsem získal 11 kontrol, včetně všech bonifikací a vřítíl se do tábora, protože čas pracoval pro mne. Organizátoři s takovým rychlíkem vůbec nepočítali, protože Bob řezal dřevo na táborák a to uprostřed tábora a časoměřič Vít'a seděl u bečky a hladil jí pípu. Tak jsem protrhl cílovou pásku, zmáčkl si stopky a chtěl si vyplnit diplom. Ale v tom se Vít'a obřadně ujal svého úkolu, ale to už řítíl Michal, Čert a jiní, teď už můžu říci Outsideri. Akorát jsem trnul, co Lád'a Dostrašil a Eliška. Ale Eliška se

zaběhla do Proseče a Lád'a hledal marně kontrolu, kterou jsem ještě před závodem tajně odstranil. A tak se stalo to, v co jsem původně před závodem jen já, že budu škrtnut(jako poslední), ale že budu škrtnut jako první a vítěz, to nečekal nikdo!

Škoda, že tento sport nemá diváků, přál bych jim vidět můj styl! A tak jsem si vše vynahradil až na stupních vítězů. Při Slád'ové fanfáře na opravdovou trubku mi skanula slza po líci. Mé štěstí se přeneslo na celé družstvo Nejapných, kteří díky mne vyhráli o celých 23 bodů nad bandou Hu-hou, kteří si díky tomuto fiasku vysloužili přezdívku Humino houno.

Pedro

KLETRÁK - informační zpravodaj pro členy České táborské unie, táborského klubu KLETR, občanského sdružení, Svatoplukova 288, 686 01 Uh.Hradiště, mobil 728 366 215, E-mail: taborniciuh@seznam.cz
*[http://www. old.icm.uh.cz/str/web/ctu---kletr/](http://www.old.icm.uh.cz/str/web/ctu---kletr/) FOTKY Z AKCÍ NA: www.zonerama.com/kletr Vydává Malá rada klubu. Uzávěrka tohoto čísla 1.1.2015. Zodpovědný redaktor Bob Stránský. Na tvorbě tohoto čísla se podíleli autoři povídek z Odyssey a Marta Hřňová.

